

יסורים של אהבה

אחרי ששהה כשני שבועות במרכז הרפואי, ועבר בדיקות יסודיות, איבחנו טובי הרופאים שהוזעקו למיטתו ובראשם פרופ' פרקנר, כי לקה בחולי ממאיר, והוא זקוק בדחיפות לעבור טיפול כירורגי, אשר אולי ישפר מעט את מצבו והרגשתו. למעשה היה זה ניתוח קשה שארך שבע שעות, ואשר גרם לו איבוד דם רב ויסורים נוראים, מבלי להעלות לו ארוכה. ימים ארוכים אחרי הניתוח, לא היה מסוגל לקלוט אוכל ומשקה דרך פיו, וחי על הזנה מלאכותית בעירוים. המלים הראשונות שהוציא מפיו בקול חלוש היו: "אנא להתפלל בעדי, אדיר חפצי לחיות עוד, ולפעול מה למען התורה..."¹⁷ עוד ביקש שילמדו בישיבה "תורה מתוך יראה" ויהיה לזכותו¹⁸.

בעת ההיא התגלה רבינו במלוא הזוהר הנפשי שלו - בדביקותו לאלקים. למרות מכאוביו הקשים לא התאונן אפילו פעם אחת ויחידה, והיה מבליג וכובש בקרבו את היסורים. כשנשאל, איך היא הרגשתו, השיב: "קשה לשער, ברוך השם, יש גרוע מזה..." רק פעם אחת, כשהכביד חוליו עליו, הפליט לעבר תלמיד שניצב ליד מיטתו: "אתה רואה מהו אדם? אפס, כלום, ממש כלום!"

אך ברגע שהיסורים נחלשו קמעא, היה שב ומתעניין בישיבה אשר בליקווד, איך לומדים, ואם שילמו לאברכים לומדי ה"כולל" את המענק החודשי. אף התעניין בפרטות, מפי בנו רבי שניאור ועוד ר"מים, בנוגע ליחידים מסוימים - איך מצבם כעת בהתמדה ובעליה רוחנית. הוא כמעט לא הוציא מידיו את הספר "תולדות אדם", המכיל עובדות והנהגות של הצדיק רבי זלמלי' מוואלוז'ין זצ"ל, והיה מעיין בו הרבה תוך כדי שכיבה¹⁹.

ספר תורה שרוי בצער

בינתיים התפשטה כזרם חשמלי בעולם היהודי כולו הבשורה הקשה על מחלתו. הידיעה המרה כי "ספר תורה שרוי בצער" וסכנה נשקפת לחייו זיעזעה

17. ע"פ מברק ששלח בן רבינו הגאון רבי שניאור זצ"ל אל הרב מנחם פרוש ז"ל ירושלים והועתק ב"המודיע" מיום י"ד בחשון תשכ"ג.

18. מעדות תלמיד רבינו הג"ר יוסף קויפמאן.

19. מעדות תלמיד רבינו הג"ר שלמה אליהו מילער, שנמנה אז עם המשמרות שהתחלפו ליד מיטת רבינו בבית החולים (וראה לעיל פרק נ"א הערה 13 מה שאמר לו בענין לברך "להדליק נר של שבת" על אור האלקטרי).²⁰